

CURRER BELLOVÁ:

SIROTEK LOWOODSKÝ

DÍL DRUHÝ

PŘELOŽIL DR. KAREL FUNK

Pan Rochester četl občas mé nepronosené myšlenky a ostrovtipem mně nepochopitelným; v přítomné chvíli nevšiml si mé úsečné hlasité odpovědi, ale usmál se na mne jistým sobě vlastním úsměvem, kterého užíval jen při vzácných příležitostech. Zdálo se, že považuje ho za příliš dobrý pro všední účely; bylo to skutečně výsluní citu, ten jeho milý úsměv, který nyní na mne vysílal.

"Přejděte, Johanko," pravil, děláje místo, abych prošla branou plotu. "Jděte domů a pohovte si svým unaveným a uslým nožkám u práhu přítěle."

"Poslechla jsem ho nyní mlčky. Nebylo mi třeba děle rozpravěti. Přehla jsem beze slova a mnila jej klidně opustit. Nějaký popud tajuplný mne zdržel — nějaká moc donutila mne obrátiti se k němu. Pravila jsem — a nebo něco ve mně pravilo za mne a proti mé vůli:

"Díky vám, pane Rochester, za vaši velkou laskavost. Mám z toho zvláštní radost, že jsem se k vám vrátila, a všude, kde jste vy, je můj domov — můj jediný domov."

Vykročila jsem tak rychle, že i kdyby byl chtěl, sotva by mne byl doháněl. Adélka byla polodivná radostí, když mne spatřila. Paní Fairfaxová přijala mne se svou obvyklou prostou přívětivostí. Lea se usmívala, ano i Zofie přála mi veselé "bon soir" (dobrého večera!). Tohle bylo velmi příjemné; není větší blaha, jako býti milovanu od svých blízkých a mítí pocit, že vaše přítomnost je příspěvkem k jejich útěše.

Toho dne zavřela jsem oči a odvahou bych hodnou; zaopala jsem sluch proti hlasu, který stále mne varoval před blízkou odlukou a nastávajícím steskem. Když bylo po řáji a paní Fairfaxová dala se do pletení a já zaujala nízké sedátko blízko ní, Adélka, kleknuvši na kolena, uhnízдила se těsně u mne, tu pocit vzájemné náklonnosti zdál se obklopovati nás kruhem zlatého míru; pronesla jsem tichou modlitbu, abychom nebyly tak brzo odloučeny od sebe tak daleko. A co jsme tak seděly, vstoupil pan Rochester bez ohlášení a pohlédna na nás, zdálo se mítí potěšení z divadla na skupinu tak spátěle-nou. Pravil pak, že se domnívá, že stará paní je nyní docela spokojena, když dostala svou nevládní deuru zase zpět a dodal, že vidí, že Adéla "přeje a croquer se petite maman Anglaise" — umáčkala by něhou svou malou anglickou maminku — v tu chvíli počala jsem doufat, že on i po svém sňatku bude nás mítí pohromadě někde pod přístřeškem své přízně a ne zcela ve vyhnanství z výsluní své přítomnosti.

Dva týdny pochybného klidu nastaly po mém návratu do Thornfield-Hallu. Nic se neměnilo o sňatku pánové a neviděla jsem žádné přípravy předcházející takové události. Téměř každého dne ptala jsem se paní Fairfaxová, zdá-li jí slyšela něco rozhodného. Její odpověď byla vždy záporná. Jednou pravila, že předložila panu Rochesterovi přímou otázku stran toho, kdy hodlá přivést si domů nevěstu; ale on odpověděl jí pouze vtípem a jedním ze svých divných pohledů, takže ona nemůže říci, co vlastně tím myslí.

Jedna věc zvláště mne překvapovala, a to bylo, že nebylo žádných cest mezi Thornfield-Hallem a Ingram-Parkem. Ovšem byla to vzdálenost dvacetí mil, ale čím byla ta vzdálenost pro horlivého milence? Tak zveřejněno a neúnavnému jezdci jako panu Rochesterovi bylo by to jenom málo. Počala jsem očekávat naději, že zabuditi ani neměla jsem práva, že zasnoubení bylo zrušeno, že pověsti byly zcela klamné, že jedna nebo obě strany změnilly své úmysly. Hle dívala jsem svému pánu do očí, zdálo se smutný či znekloněn, ale nemohla jsem se upamatovati,

že by někdy byl býval tak docela prost mraků nevrlosti nebo špatných pocitů, jako nyní. Jestli ve chvílích, které já a moje žákyně s ním jsme trávil, neměla jsem veselé nálady a klesala jsem do neodolatelné sklíčenosti, on se dokonce rozveselil. Nikdy mne nevolal častěji k sobě, nikdy nebyl laskavější ke mně než nyní — a běda! Nikdy nemilovala jsem jej více než teď!

KAPITOLA XXIII.

Krásné podléti zářilo nad Anglií, obloha byla čistá, slunce tak skvělé, jako tehdy bylo po celou řadu dnů, zřídka potěšuje i na jeden den naši mozem opásanou zem. Bylo to, jako by řada italských dnů přišla z jihu a jako hejno krásných přelétavých ptáků spočinula k pohově na skalách Albionu. Seno bylo všechno pod střechem, pole kolem Thornfieldu byla zelená a pokosená, cesty bílé a vypráhlé, stromy pučely zelení, květiny a lesy, a listy plně rozvíjenými a krásné syté zelenými tvořily překnou protivu ku světlé barvě pozatých luk.

V podvečer podléti Adéla unavona sbíráním divokých jahod, jež se věnovala v Hay Lane po celé odpolední, šla spat se slunce západem. Hladala jsem ji, až usnula, a pak opustivši ji, šla jsem do zahrady.

Byla to nyní nejkrásnější chvíle celého dne. "Den svůj horlivo úpal vyplýval" a chladná rosa padala na oddychující roviny a vypráhlé vrcholy. Kde slunce začalo v prosté jasnosti — čistě nádhernou oblačku — tam rozprostíral se slavnostní nrah planoucí světlem rudého klenotu a zárem výhně; poslední pak paprsky slunce ozářovaly ještě vrcholy hor a šířily se vysoko a daleko přes půl oblohy. Východ skvěl se pávnou, krásně hlubokou modří, honose se skromnou perlon, osaměle vycházející hvězdou; brzo měl se pšnití měsícem, jenž byl ještě pod obzorem.

Chodila jsem chvíli po dlážděném kolem stavení, ale jemná, povědomá vůně — vůně doutníku — přilála se ke mně z jednoho okna; viděla jsem okno otevřené asi tak na zářící dlaně koihevně, věděla jsem, že bych mohla být odtamtud spatřena, proto odešla jsem stranou do sadu. Žádný kout na panství nebyl skrytější a ráji podobnější; byl plný stromů a prokvétal květinami; velmi vysoká zeď uzavírala jej ode dvora po jedné straně, na druhé stromová řada březí oddělovala ho od trávníku. Na konej dole byl podezděný plot — jediná do odluka od osamělých rolí; točitá cesta vroubená vavřín a koněcí obrovským kaštanem obehnaným dole lavičkou, vedla ku plotu. Zde mohl člověk toulati se nepozorován. Když taková téměř medová rosa padala, takové nebeské ticho vládlo a soumrak nastával, zdálo se mi, že bych mohla tu blouditi jako stín snad na vždycky, ale když jsem prošla květinovými záhonky, ovočným stromovým řadím v horější části zahrady, ozařené v těchto místech více otevřeným světlem měsíce nyní vycházejícího — můj krocež se zastavil — ne snad že bych byla zaslehlá nebo uřelá něco děsného, ale proto, že ušlechla jsem onu výstražnou vůni.

Šelk a pelyněk, jasmín a vůně dlouho již vydávaly svou večerní vonnou obět. Tato nová vůně nepočázá ani z kole ani z květiny, je to — znám ji dobře — je to doutník páně Rochesterův. Ohlédnu se a nahlouchám. Vidím stromy obklopené zrajícím vozem. Slyším slávika tlouci v lese as půl míle vzdáleném; žádnou pohybuje se postavu nelze viděti, není slyšeti bližší se kroky, ale ta vůně se stále vzrůká, musím přehnouti. Ženu se ku brance rozhodně do obhlédni keřů a vřídla, jak sem vcházl pan Rochester. Odstopila stranou do břehávaného sítí, snad tu dlouho nepobude, brzo se vrátí, odkud přišel a bude-li tře sedět, ani mne nepatří.

Ale ne — podvečer je jemu tak příjemný jako mně a tato starobylá zahrada zrovna tak vábívou pro něho jako pro mne, a on nyní prochází se tu, brzo pozdvihuje větve angrštového keře, aby se poďíval na plody, velké jako švestky, jimiž jsou obtíženy; brzo utrhuje zralou třešni u zdi, brzo shýbá se k chomáči květin, buď aby vdechl jejich vůni anebo se obdivoval krupějím rosy na jejich okvěti. Veliká mra letí s šumotem vedle mne; usadí se na rostlině u nohou pana Rochester, on ji spatří a skloní se, aby si ji prohlédl.

"Nyní je ke mně zády obrácen," myslila jsem si, "a je také zaujat; snad mohu, půjdu-li tise, ztratiti se nepozorovaně."

Vkročila jsem na kraj drnu, by vrzot oblačkové opuky mne nezradil; on stál mezi záhony vzdálen asi dva lokte od toho místa, kudy jsem měla projiti, motýl patrně ho velice zajímal. "Však já se přece dostanu odtud," myslila jsem.

Když jsem přecházela jeho stín, dlouze protáhlý po zahrádě v světle měsíce, tu pravil on tise, aniž by se obrátil:

"Johano, pojďte se podívat na toho statného motýla."

Nedělala jsem toho nejmenšího hřmotu, on neměl oči zavdu — mohl tedy jeho stín mítí cit! Zarazila jsem se z prvu a pak jsem se mu blížila.

"Podívejte se na jeho křídla," pravil, "upomíná mě silně na jeden západě-indický hmyz; v Anglii nespátřím často tak velikého a pestrého nočního tuláka. Tu máš! Již ulétl!"

Motýl tékal pryč. Já také tise ustupovala, ale pan Rochester kráček za mnou a když jsme došli ku brance, pravil:

"Vratte se, za tak krásné noci je to hanbou sedět doma, a zajisté nikdo nemůže chít jiti na lože, když západ slunce se tak setkává s východem měsíce."

Jest jednou z mých chyb, že, ačkoliv můj jazyk bývá někdy dosti hbitý na odpověď, přece nastávaji doby, kdy bohužel mi se blává při sestrojení výmluvy, a vzděky ten pád stává se v nějaké rozhodné době, kdy lehkého slova anebo vhodné záminky je zvlášť zapotřebí, aby mu pomohly z trapných rozpaků. Nechtělo se mi choditi touto dobou o samotě s panem Rochesterem v stinném sadu, avšak nemohla jsem naléztí důvodu, kterým bych mu vysvětlila, proč ho opouštím. Kráčekla jsem za ním loutavým krokem a s myšlenkami silně zaměstnanými hledáním nějakého prostředku, jímž bych se vyprostila, ale on sám vyhlížel tak klidně a také tak vážně, že zastyděla jsem se nad pocitem jakékoli zmatenosti. Zlo — stávalo-li či nestávalo-li zde, zlo — zdálo se spočívati jedině ve mně; jeho mysl nebyla si ničeho vědoma a byla klidna.

"Johano," počal opět, když jsme vstoupili na cestu mezi vavřiny a zvolna kráčekli dolů směrem k podezděnému plotu a kaštanovému stromu. "Thornfield je příjemným místem v létě, není-liž pravda?"

"Ano, pane."

"Vy jste musila přirůsti k tomu domu — vy, která máte smysl pro přírodní krásy a velkou měrou přehylnost k místu?"

"Přirostla jsem k němu opravdu."

"A třeba, že nechápu, čím to je, shledávám, že jste též nabyla jistého stupně náklonnosti k tomu pošetilému děvčátku Adéle, ano i k prosté paní Fairfaxové."

"Ano, pane, na různý způsob jsem nakloněna jim oběma."

"A bylo by vám líto s nimi se rozzejiti?"

"Ano."

"Škoda!" pravil a vdechl a ochlivil se. "To je vždycky běh událostí v tomto životě," pokračoval sáhy, "sotva se usadíte v příjemném sítí, již nějaký hlas vás volá ven, abyste vstala a šla dál, neboť hodina odpočinku minula."

"Musím jiti pryč odtud, pane?" tákala jsem se. "Musím opustit Thornfield?"

"Myslím, že musíte, Johano. Lituji toho, Johano, ale myslím, že opravdu musíte."

To byla rána, ale nedala jsem se jí sraziti.

"Dobrá, pane, připravím se, až přijde rozkaz k odchodu."

"Již přišel — musím ho dát dnes večer."

"Tedy vy se skutečně hodláte ženit, pane?"

"Sku — teč — ne — do — ji — sta, svým obvyklým ostrovtipem uhodla jste to pravě."

"Brzo, pane?"

"Velmi brzo, moje — to jest, slečno Eyrova, a budete se pamatovat, Johano, na první chvíli, kdy já či Pověst prostě obhlásila vám, že je mým úmyslem vložití mou staromládemeckou šíji do posvátného pouta, vstoupiti do svatého stavu manželství — přivinouti slečnu Ingramovu k svým prsoum, (slečný té je opravdu plná náruč; ale na tom nesejde — člověk nemůže mítí nikdy dost tak vynikající osoby jako je má krásná Blanche); dobrá, jak jsem povídal, — slyšte mě, Johano! Neodvracejte svou hlavu, abyste se dívala po ještě nějakém motýlu! či přece? To bylo jen "pávi očko," dítě, "které letí domů." Četl vám připomenouti, že vy jste to byla, která první mi fukla s onou šetrností, již si u vás vážím — s onou předvídavostí, moudrostí a skromností, jež sluší vašemu zodpovědnému a závislému postavení — že v případě mého sňatku se slečnou Ingramovou, jak vy, tak Adélka lépe uděláte, když odtud odklučete. Přejudu tu jistou přilhanu, která v tomto návrhu spočívala na povaze mojí milované; opravdu, až budete daleko, Johanko, pokusím se na to zapomenouti; budu dbáti pouze moudrosti toho návrhu; ta jest taková, že jsem si ji učinil zákonem svého jednání. Adéla musí jiti do školy a vy, slečno Eyrova, musíte dostati jiné místo."

"Ano, pane, budu inserovati okamžitě; a mezi tím, doufám —" chtěla jsem říci, "doufám, že smím sečkatí zde, až najdu jiné přístřeší, kamž se odeberu," ale zarazila jsem se citie, že by nebylo dobré odvážiti se na dlouhou větu, neboť můj hlas nebyl už v mé moci.

"Asi za měsíce doufám býti ženichem," pokračoval pan Rochester, "a mezi tím sám se ohlédnu po nějakém zaměstnání a útulku pro vás."

"Díky pane; nerada vám činím —"

"Oh, není třeba se omlouvatí! Soudím, když služebnice koná svou povinnost tak dobře, jako vy jste konala svou, má jakýsi nárok u svého zaměstnavatele na nějaké malé příspěví, které jí on může slušně prokázati; však jsem již prostřednictvím své přítelkyně dovedl se o místě, o němž myslím, že se vám hodí, totiž mohla byste přijmouti vchování pěti deer paní Dion O'Gallové z Bitternut Lodge v Connaughtu v Irsku. Milujete Irsko, tuším, jsou tam takové dobrosrdeční lidé, jak se říká."

"To je daleko odtud, pane."

"Což na tom — dívka vašeho rozumu nebude mítí ničeho proti cestě nebo vzdálenosti."

"Ne proti cestě, ale vzdálenosti; a pak moře odděluje mne od —"

"Od čeho, Jenny?"

"Od Anglie a Thornfieldu —"

"Nu?"

"A od vás, pane."

Pravila jsem to skoro mimovolně a skoro proti své vůli, sly mi vytryskly z očí. Ale neplakala jsem tak, aby to bylo slyšeti; vlnula jsem se náku. Pomyšlení na paní O'Gallovou a Bitternut Lodge zamrazilo mě v srdci; a ještě mrazivější myšlenka na vlytí mořské, určené, jak se zdálo, k tomu, aby vřinuly se mezi mne a pána, po jehož boku jsem nyní kráčekla — bohatství, rod, zvyk vykročily mezi mne a to, co jsem přirozeně a nevyhnutelně milovala.

"Je to dlouhá cesta?" opět jsem pravila.

"Ovšem dlouhá; a odjedete-li do Bitternut Lodge v Connaughtu v Irsku, nikdy vás už nespátřím, Johano; to je zcela jisté. Já nikdy neopouštím do Irsku, nemá tize v oblíbě tu zem. Byli jsme dobrými přáteli, Johano, není-liž pravda?"

"Ano, pane."
(Pokračování)

ILER & CO.

GOLDEN SHEAF

Distillovaná z nejlepšího obilí

Vždy úplně čistá, jemná a chutná.

ŽÁDEJTE VŽDY GOLDEN SHEAF WHISKU

Na čistotu a jemnost chutě se můžete spolehnouti.

Můžete ji obdržeti v každém prvé třídy hostinci.

Lepší nenaleznete.

Vyrábí jediné:

Iler & Co.

Omaha, Neb.

"Staré Spolehlivé"

Omažské oblíbené pivo

WM. J. SWOBODA, malo-obchodník. Tel. Doug. 222

Přestěhoval se

Dr. J.W. NOVÁK
český
zubní lékař
Přestěhoval se do
Karbach Blk.
15. a Douglas ulice
čís. pokoje 206.
Rohová místnost na druhé podlaže
nad Ryan Jewelry Co.
Tel. v úřadovně: Douglas 5077.
Tel. residence, 915 William ul., Douglas 6019.

NEJSTARŠÍ A NEJLEPŠÍ MÍSTO PRO SCHŮZKY JEST

ED. MAURERA RESTAURANT A HOSTINEC.

v číle 1306 Fairfax ulice.

Pravě importované pivo na čepu, FLŽSKÉ a Mottenskáho pivovaru v Plzni a Českých Hoffensůvův Bavorská pivo. Pivo Ansbauer-Bush a svatozářské Faust císařské ruského reputaci.
Kavčena pro dámy na čep se na druhé podlaže.

Lee-Glass-Andreson Hardware Co.

PRODÁVÁ VE VELKÉM

Skleně, vyřezávané a lakované plechové nářadí. — Účinný plech, těsnící plech a kovové zboží. — Odstaří železná nářadí, nářadí železná, stělní nářadí, nářadí a sportovní zboží všeho druhu.

9th and Kearney Streets. OMAHA, NEBRASKA.